

Какво ми дава и какво ми взема Интернет?

Демокрит казва: „От което черпим добро, от същото може да черпим и зло, а и начин да избегнем злото. Така например дълбоката вода е полезна в много отношения, но е и вредна – може да се удавиш в нея. Ала това може да се избегне – научи се да плуваш”. За мен интернет пространството е един огромен океан, в който можеш наистина да се „удавиш” и да изгубиш себе си неусетно. Това щеше да ми се случи и на мен преди три години.

В първите месеци след моето раждане, родителите ми разбрали, че имам слънчева алергия. Можех да играя навън само рано сутрин и късно вечер. Така през годините не се вписвах в никоя тайфа. Децата тичаха по цял ден, ритаха топка пред блока. Виждах ги как стиват на басейн и как се връщат „весели и щастливи, а аз бях на прозореца на седмия етаж. Мама сигурно разбираше, че страдам, защото един ден ме накара да отида с тях на басейн. На другия ден бях пред лекарския кабинет. Освен червените петна по кожата, имах и кръвоизливи в очите. Прибирайки се вкъщи, осъзнах, че никога няма да бъда „като другите”.

Скоро след тази случка моите родители донесоха компютър вкъщи. Това беше най-щастливият ден за мен и сестра ми. Бях във втори клас. Компютърът стана моят най-добър приятел. Играех по цял ден – стрелях, карах коли и побеждавах целия свят. През следващите няколко години родителите ми не разбраха, че аз, идвайки си от училище, веднага сядах на компютъра. И как да разберат? По цял ден бяха на работа, а след това – на нивата, където отглеждаха рози на акорд. А аз носех отлични оценки и на родителските срещи ме хвалеха.

Истината лъсна в шести клас. Бележникът ми се напълни с двойки, тройки и тук-там – някоя четворка. Мама се опита да ми помогне, но се оказа, че вече трудно запомнях, не можех да се съсредоточа, често страдах от главоболие. Сега си давам сметка, че и агресията ми е била резултат от „висенето” пред компютъра. Един ден тя ми забрани да се приближавам до него, но на следващия дойде при мен и ми каза: „Седни да поиграеш!”. Сега знам защо отмени забраната. За нея ограниченията са най-неудачният начин за изход от трудна ситуация. В този момент сестра ми имаше своите проблеми в училище. Не знам какъв разговор са провели родителите ми, но мама напусна работа и си остана вкъщи. Започна всеки ден да ни разказва книгите, които е чела. Запознаваше ни с интересни статии в интернет. Отначало и двамата със сестра ми се дърпахме и сърдехме, а тя се преструваше, че не забелязва недоволните ни погледи. Упорито и спокойно продължаваше ден след ден. Пътувахме заедно от единия край на света до другия. Потопяхме се в историите и обичаите на различни племена и държави. Четеше ни статии, свързани с българската история. Чрез тях научихме за шестте ястребинчета, за концентрационните лагери, за д-р Менгеле. Постепенно мама сломи нашата съпротива. Показа ни как да използваме Интернет.

И ето вече три години ние всеки ден разговаряме, обсъждаме, спорим, четем стихове, слушаме музика заедно. Вече получавам стипендия за отличен успех. Развихме въображението и мисълта си.

И пак компютърът ми помогна да избегна операция. Макар че мама почти година се ровеше в интернет да намери разрешение на проблема ми, тя го откри в английски сайт в нощта преди операцията. Беше три часа. Едва когато ми обясни какво ще правим, успях да заспя облекчен. След месец тя установи, че имам и гръбначно изкривяване (сколиоза). Лекарите повдигнаха рамене и препоръчаха да правя гимнастика. А каква по-точно трябва да бъде? Интернет отново беше насреща. За около година имаше резултат от упражненията, но сега от месец пак започна изкривяването. Чрез форумите разбрахме, че това се случва и на други младежи и че тази болест поваля активни спортисти и балетисти. Там разбрах, че имам нови шансове да се изправа. Именно чрез йога. Вече съм си избрал клип в мрежата и ще пробвам.

Забравих да кажа, че вече рядко сядам да играя. Сега сядам да уча. От пети клас имам мечта - да програмирам. Вече изучавам четвърти компютърен език. Уча го пак от интернет, от английски сайтове и клипове. В мрежата има лекции на престижни английски и американски университети. Създадох си сайт и браузър. Знам, че не е кой знае какво, но докато пишех програмите, се усещах като творец. Не мога да го опиша. Усещането е неповторимо.

Много малко книги съм чел. Просто романите, които четат моите връстници, не ме интересуват. Напоследък си поръчвам по интернет книги, свързани с програмирането. И се сещам за думите на Плутарх: „Стойността на образованието се измерва не по броя на прочетените книги, а по употребата им”. Защо го казвам? Не за да се защитавам, а защото ми омръзна да чувам как чрез заниманията си с компютъра затъпяваме, а четенето на книги развива въображението. Ще се съглася с това, ако ми се отговори на няколко въпроса. Често посещавам градската библиотека и се впечатлявам от това, че повечето читатели търсят любовни романи, а моите връстници се интересуват от вампири, зомбита и книги от типа на „50 нюанса сиво”. Как те развиват своето въображение? Не е ли това бягство от действителността? Същите тези хора са всяка вечер пред телевизора и гледат турски и индийски сериали. Не се ли потапят в един нереален свят само защото не харесват и не могат да променят своя?

Преди три години аз щях да потъна, но се научих да плувам. Мама постоянно ми повтаряше, че ако имам някаква слабост или страх, трябва да ги преборя и да ги превърна в най-силните страни на своя характер. Днес компютърът и интернет мрежата са средство за постигане на моята мечта – да стана софтуерен инженер. Уорън Бенис казва: „Да поемете отговорност за своето образование е част от това да поемете отговорност за своя собствен живот – задължително условие за изграждането на една цялостна личност. ” Аз поех тази отговорност.

Не смятам, че интернет ми взе нещо. Той ми даде един нов свят, където ме чакат всички отговори.